FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CARL OTTO LENZ

fremsat den 22. september 1987 *

Høje Domstol.

A — Faktiske omstændigheder

1. Denne sag, som er blevet forelagt af High Court of Justice, Queen's Bench Division, og som jeg i dag skal behandle, drejer sig om tariferingen af ribber af »flue-cured« Virginia-tobaksblade. »Flue-cured« Virginia-tobak er en bestemt tobakssort, som har undergået en særlig tørringsproces.

2. Man må her for det første notere sig, at tobak — således som det fremgår af forelæggelseskendelsen — normalt efter høstningen i oprindelseslandet undergår en bearbejdning før forsendelsen og lagringen, idet den nærmere bestemt tærskes (eller strippes), hvilket betyder, at bladribberne adskilles fra bladvævet. Det fremgår, at ribberne indtil for 30 år siden blev kasseret, mens de nu anvendes ved fremstillingen af cigaretter. Det fremgår herudover, at ribber og bladvæv herefter bearbejdes særskilt, idet de to bestanddele — alt efter den ønskede blanding — senere sammenføres på ny.

3. Som det endvidere fremgår, opkøbes ribber og bladvæv — der således tidligere har været adskilt — i dag som regel samlet. Hele tobaksblade importeres derimod kun i ringe omfang, fordi en tærskning i cigaretfabrikkerne tilsyneladende indebærer et større mængdetab.

4. Af relevans for sagen er endvidere det forhold, at Fællesskabet hvert år som led i dets præferencesystem til fordel for bestemte udviklingslande fastsætter toldkontingenter, blandt andet for »flue-cured« Virginia-tobak. For 1985 skete dette ved Rådets forordning nr. 3564/84 [1]. Jeg henviser her navnlig til forordningens bilag I, løbenummer 50.00.20, der refererer til underpos. 24.01 A i Den Fælles Toldtarif, som affattet ved forordning nr. 3400/84 [2] (»flue-cured« Virginia, »light air-cured« Burley (herunder Burley-hybrider), »light air-cured« Maryland og »fire-cured« tobak), og til Nimexenumrene 24.01-02 og 24.01-09 (som affattet ved forordning nr. 3529/84 [3]), således at det fremgår, at der er tale om ikke strippet eller delvis eller helt strippet varmluftstørret Virginia-tobak.

5. Sagsøgeren i hovedsagen — der tilhører Imperial-gruppen, som fremstiller cigaretter — importerede i april 1985 et parti ribber af varmluftstørrede (»flue-cured«) Virginia-tobaksblade. Sagsøgeren fremlagde i denne forbindelse et ægthedscertifikat med tanke på fodnoten til pos. 24.01 A (»henførsel under denne underposition sker på betingelser fastsat af de kompetente myndigheder«) samt Kommissionens forordning nr. 3035/79 [4], hvis artikel 1 indeholder bestemmelse om, at henførsel af blandt andet »flue-cured« Virginia-tobak under under-

* Oversat fra tysk.

1 — EFT 1984, L 338, s. 183 ff.
2 — EFT L 320, s. 1.
3 — EFT 1984, L 337, s. 1 ff.
4 — EFT 1979, L 341, s. 26 ff.

pos. 24.01 A i Den Fælles Toldtarif er betinget af, at der fremlægges et ægthedscertifikat, som er i overensstemmelse med de i forordningen fastsatte krav.

6. Mens toldmyndighederne tidligere i sådanne tilfælde altid havde henført ribber af varmluftstørrede Virginia-tobaksblade under underpos. 24.01 A, ændrede de i foråret 1985 denne praksis og lagde til grund, at denne vare skulle henføres under underpos. 24.01 B (»Andre varer«). Dette skyldtes Kommissionens forordning nr. 3517/84 [5], der blev udstedt med hjemmel i Rådets forordning nr. 97/69 [6] »om de nødvendige foranstaltninger for ensartet anvendelse af Den Fælles Toldtarifs nomenklatur« og efter høring af »Nomenklaturudvalget for Den Fælles Toldtarif« [7]. I artikel 1 i den nævnte kommissionsforordning fastsættes det, at bladstilke samt ribber og afklip fra tobaksblade (afklip er små dele, der er et resultat af tærskningen) skal henføres under underpos. 24.01 i Den Fælles Toldtarif: (»Tobak, rå eller ufabrikeret; tobaksaffald«:) B (»Andre varer«). Det fremgår, at baggrunden for forordningen var den (dette bør også nævnes), at Kommissionen, der altid havde været af den opfattelse, at sådanne ribber skulle henføres under underpos. 24.01 *B*, fik kendskab til, at man i Det Forenede Kongerige henførte ribber af de i underpos. 24.01 *A* nævnte tobakstyper under sidstnævnte underposition, hvilket indebar, at disse varer faldt ind under det nævnte fællesskabstoldkontingent.

7. Sagsøgeren i hovedsagen mener, at den tarifering, som toldmyndighederne traf bestemmelse om i foråret 1985 under henvisning til den nævnte kommissionsforordning, ikke er korrekt. Sagsøgeren anlagde på denne baggrund sag ved High Court, Queen's Bench Division, med påstand om, at det statueredes, at det var med urette, at toldmyndighederne havde henført ribber af varmluftstørrede Virginia-tobaksblade under underpos. 24.01 B.

8. På grundlag af det af sagsøgeren i sagen anførte mener denne retsinstans, at der foreligger et problem vedrørende fortolkningen af Kommissionens forordning nr. 3517/84 og i givet fald vedrørende dens gyldighed. Retten har derfor ved kendelse af 29. april 1986 udsat sagen og i medfør af EØF-Traktatens artikel 177 forelagt følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

»1) Skal Kommissionens forordning (EØF) nr. 3517/84 fortolkes således, at ribber af tobaksblade, for hvilke der er udstedt et ægthedscertifikat, som godtgør, at varen er 'flue-cured' Virginia-tobak, skal henføres under underpos. 24.01 B i Den Fælles Toldtarif?

2) I bekræftende fald ønskes det oplyst, om forordningen i dette omfang er ugyldig som stridende mod Rådets forordning (EØF) nr. 3400/84?«

9. Der er i sagen afgivet indlæg af sagsøgeren i hovedsagen, af Det Forenede Kongeriges regering, af Kongeriget Belgiens regering og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber. Disse indlæg er refereret i retsmøderapporten, som jeg hermed henviser til.

B — Drøftelse

Efter min opfattelse må der tages følgende stilling til de af High Court, Queen's Bench Division, forelagte spørgsmål.

5 — EFT 1984, L 328, s. 9.
6 — EFT 1969 I, s. 10.
7 — Jfr. artikel 1 i forordning nr. 97/69, EFT 1969 I, s. 10.

10. *1.* Det er åbenbart, at det for sagsøgeren drejer sig om at kunne *nyde godt af de præferenceregler*, som Rådet har indført, og som jeg tidligere omtalte. Det er efter Den Fælles Toldtarif — i hvert fald i mange tilfælde — utvivlsomt mere fordelagtigt, såfremt en vare henføres under underpos. 24.01 *B.* Dette forhold gør imidlertid, at man indledningsvis må spørge, om det i hovedsagen overhovedet kommer an på den nævnte kommissionsforordning, dvs. om en fortolkning af forordningen og en prøvelse dens gyldighed virkelig er relevant for hovedsagen.

11. Hvad angår spørgsmålet om præferencesystemets betydning, vedrører Rådets forordning nr. 3564/84, nærmere bestemt bilag I, løbenummer 50.00.20 (der angår tobakstypen »flue-cured« Virginia), således ikke alene Den Fælles Toldtarif og dermed den i forbindelse hermed udstedte kommissionsforordning, men i lige så fuldt omfang også Nimexe-varefortegnelsen i Kommissionens forordning nr. 3529/84. Betragter man imidlertid de Nimexe-numre, der ifølge bilag I til den nævnte rådsforordning er relevante, fremgår det, at kun *ikke strippet* varmluftstørret Virginia-tobak og *delvis eller helt strippet* tobak af denne type er omfattet. Dette kan i modsætning til, hvad sagsøgeren mener (idet selskabet er af den opfattelse, at man i forbindelse med begrebet strippet tobak kan tale om, at begge de derved fremkomne bestanddele — ribber og bladvæv — kan anses som strippet tobak), utvivlsomt kun betyde, at det alene drejer sig om bladvæv uden ribber eller bladvæv, hvortil der endnu er fastgjort enkelte ribber. At indbefatte *ribber* forekommer derimod uantageligt, idet det — som fremhævet af Kommissionen — ganske savner logik at tale om, at man kan fjerne ribber fra ribber, og dermed om »strippede ribber«.

12. Det kan på grundlag heraf fastslås, at det utvetydigt fremgår af de relevante bestemmelser udstedt af *Rådet*, at ribber af varmluftstørrede Virginia-tobaksblade ikke falder ind under præferencesystemet. (Dette kan måske være vanskeligt forståeligt ud fra udviklingsbistandspolitiske synspunkter, idet toldkontingentet — således som sagsøgeren har påpeget — åbenbart ikke kan udtømmes alene gennem import af produkter af bladvæv, hvoraf kun de billigste produkter er af interesse i forbindelse med præferencesystemet, hvortil kommer, at den nævnte fortolkning vil kunne medføre en stigende import af hele tobaksblade, således at en forarbejdningsproces forsvinder fra udviklingslandene. I virkeligheden synes dette dog ikke at være forholdet, fordi det ville være uøkonomisk, således som sagsøgeren har forklaret under den mundtlige forhandling.) Det kan ligeledes på grundlag af det nævnte forhold fastslås, at *relevansen for hovedsagens afgørelse* af de forelagte spørgsmål vedrørende Kommissionens forordning nr. 3517/84 rent faktisk forekommer tvivlsom.

13. Når jeg alligevel ikke vil foreslå, at der blot gives den forelæggende retsinstans et sådant svar (således at Domstolen ikke går yderligere ind på de forelagte spørgsmål), skyldes det, at jeg er opmærksom på den usædvanligt store tilbageholdenhed, som Domstolen udviser med hensyn til sådanne problemer vedrørende præjudicielle spørgsmåls relevans for afgørelsen i hovedsagen. Dette er f. eks. kommet til udtryk i dommen i sag 83/78 [8], hvori Domstolen fremhævede, at den nationale retsinstans havde bedre forudsætninger for at bedømme, om de rejste retsspørgsmål var relevante. Synspunktet er endvidere for nylig — i dommen i sag 166/84 [9] — endnu engang kommet klart til udtryk, idet det også i denne dom blev

8 — Dom af 29. november 1978 i sag 83/78, Pigs Marketing Board mod Raymond Redmond, Sml. s. 2347.

9 — Dom af 26. september 1985 i sag 166/84, Thomasdünger GmbH mod Oberfinanzdirektion Frankfurt am Main, Sml. s. 3001.

fremhævet, at det henhører under den nationale retsinstans' skøn at vurdere, hvilken interesse en sagsøger forfølger med den pågældende hovedsag, og hvad formålet er med den ønskede fortolkning af fællesskabsretten. Domstolen understregede navnlig, at den kun vil afvise at besvare forelagte spørgsmål, når den pågældende bestemmelse *åbenbart ikke finder anvendelse.* Det kan i nærværende sag ikke lægges til grund, at man står over for et sådant tilfælde, idet rådsforordningen om præferencesystemet, i bilag I, også angår Den Fælles Toldtarif. Det er således fuldt ud tænkeligt, at forordningens retsvirkninger blandt andet afhænger af den i forbindelse med Den Fælles Toldtarif udstedte kommissionsforordning, hvorfor man ikke kan afvise at besvare de herom forelagte spørgsmål.

14. 2. Hvad angår *forordningens fortolkning,* som der i første omgang spørges om, dvs. det problem, om også ribber af tobaksblade, som beviseligt er »flue-cured« Virginia-tobak, skal henføres under underpos. 24.01 B, kan jeg uden vanskeligheder foreslå, at dette spørgsmål besvares bekræftende.

15. Dette fremgår allerede på tvingende måde af ordlyden af forordningens artikel 1, hvorefter bladstilke samt ribber og afklip fra tobaksblade uden undtagelse, dvs. fra *alle former for* tobaksblade, skal henføres under underpos. 24.01 B. Man kan tilføje, at kun en sådan fortolkning giver mening. Derimod ville det være svært forståeligt, såfremt man blot ved forordningen havde villet give udtryk for, at de nævnte varer, når de er af tobakstyper, der falder ind under underpos. 24.01 B, også skal henføres under denne position. Dette er uden videre indlysende og behøver derfor ingen nærmere forklaring. Havde meningen dog været at angive, at de nævnte varer kun skulle henføres under underpos. 24.01 B i tilfælde, hvor der er tale om tobakstyper, der falder ind under denne position, ville der utvivlsomt være blevet benyttet en anden formulering end den anvendte.

16. Endelig kommer den nævnte hensigt med kommissionsforordningen også ganske klart til udtryk i betragtningerne til den, i givet fald sammenholdt med den tidligere nævnte Nimexe-forordning (hvoraf det klart fremgår, at tobaksaffald ikke falder ind under underpos. 24.01 A, men under underpos. 24.01 B). I betragtningerne til forordningen anføres det således, at de nævnte varer altid — uanset tobakstype — skal anses som tobaksaffald. Hertil kommer, at når rå og ufabrikeret tobak samt *tobaksaffald* ifølge overskriften til pos. 24.01 henhører under denne position, og når der i underpos. 24.01 A kun omtales *tobak,* kan man kun slutte, at tobaksaffald efter Den Fælles Toldtarifs ordning henhører under underpos. 24.01 B.

17. Der kan herefter ikke herske tvivl om, at Kommissionens mening med den omtvistede forordning har været at gøre det klart, at enhver form for ribber af tobaksblade henhører under underpos. 24.01 B. Man kan ikke anlægge nogen anden vurdering — også dette bør fastslås — selv om man antog, at Den Fælles Toldtarif skulle fortolkes på anden måde (dette skal jeg straks vende tilbage til), idet der er naturlige grænser for, hvor langt man kan gå i bestræbelserne på — af hensyn til dennes gyldighed — at fortolke en præciserende forordning i overensstemmelse med Den Fælles Toldtarif, og et forsøg i den pågældende retning kan utvivlsomt i det foreliggende tilfælde ikke gøres på grundlag af de tidligere nævnte elementer, som er blevet fremhævet i forbindelse med spørgsmålet om fortolkningen af kommissionsforordningen.

18. *3.* Efter det resultat, jeg er kommet frem til, for så vidt angår det første spørgsmål, må jeg videre undersøge det spørgsmål, om der kan rejses tvivl om *gyldigheden af Kommissionens forordning* nr. 3517/84 med

den begrundelse, at den strider mod Den Fælles Toldtarif, som affattet ved Rådets forordning nr. 3400/84.

19. Kommissionsforordningen er — som vi har erfaret — udstedt med tilslutning fra Nomenklaturudvalget for Den Fælles Toldtarif, hvori kun Det Forenede Kongeriges repræsentant stemte imod den, og under henvisning til Rådets forordning nr. 97/69, dvs. en retsakt, der indeholder hjemmel til ud fra hensynet til en ensartet anvendelse af Den Fælles Toldtarif at udstede bestemmelser på fællesskabsplan, der har til formål at præcisere positioner og underpositioner, uden at ordlyden af disse ændres. Om dette spørgsmål er det allerede flere gange i Domstolens praksis blevet fremhævet, at Kommissionen råder over *vide skønsmæssige beføjelser* med hensyn til valget mellem en eller flere positioner, som kan komme i betragtning ved tariferingen af en bestemt vare [10], hvilket utvivlsomt må forstås således, at denne skønsbeføjelse ligeledes gælder afgrænsningen mellem to underpositioner i Den Fælles Toldtarif, som kan komme i betragtning. Det er i hvert fald ikke rigtigt — og dette fremgår da også klart af den brede affattelse i forordning nr. 97/69 (»ethvert spørgsmål vedrørende Den Fælles Toldtarifs nomenklatur«) — at der — således som Imperial Tobacco mener — kun er hjemmel til at udstede sådanne præciserende forordninger i tilfælde, hvor Den Fælles Toldtarif blot indeholder en almindelig definition i form af eksempler og ingen udtømmende liste over varer. Det eneste, Kommissionen ikke kan gøre (hvilket ligeledes fremgår af Domstolens praksis), er at gå ud over de grænser, der følger af *ordlyden* af Den Fælles Toldtarif. Kommissionen kan således ikke udstede bestemmelser, som strider mod ordlyden af Den Fælles Toldtarif [11], og fastlægge en fortolkning, der — således som det hedder i dommen i sagerne 87, 112 og 113/79 [12] — »er klart urigtig«.

20. Hele problemet er således, hvorvidt Kommissionen ved at udstede forordning nr. 3517/84 har overskredet de nævnte grænser, eller mere konkret, hvorvidt den — i og med at overskriften til pos. 24.01 nævner bestemte varer, mens underpos. 24.01 A kun omtaler bestemte tobakstyper og altså ikke tobaksaffald — har lagt en forkert opfattelse af begrebet *tobaksaffald* til grund ved at anse bladstilke, ribber og afklip fra enhver form for tobak som tobaksaffald og henføre disse varer under underpos. 24.01 B.

21. *a)* Man kan være fristet til at svare benægtende på dette spørgsmål på grundlag af indholdet af *de forklarende bemærkninger* til Toldsamarbejdsrådets nomenklatur (der ifølge Domstolens praksis er et væsentligt fortolkningshjælpemiddel). I de forklarende bemærkninger tales der nemlig om »tobaksaffald« som f. eks. »stilke, ribber, afklip, støv etc.«, som er et resultat af »behandlingen af tobaksbladene eller... fremstillingen af tobaksvarer«, således at blandt andet *ribber*, der er et resultat af behandlingen af tobaksblade, udtrykkeligt omtales som *affald*.

22. Det er dog med rette, at det heroverfor er blevet anført, at de forklarende bemærkninger, som ikke kan tillægges en bindende karakter, stammer fra en tid, hvor ribberne

10 — Dom af 28. marts 1979 i sag 158/78, P. Biegi mod Hauptzollamt Bochum, Sml. s. 1117.

11 — Dom af 23. oktober 1975 i sag 37/75, Bagusat KG mod Hauptzollamt Berlin-Packhof, Sml. s. 1339; dom af 28. marts 1979 i sag 158/78, Biegi mod Hauptzollamt Bochum, Sml. s. 1117.

12 — Dom af 20. marts 1980 i forenede sagerne 87/79, Gebrüder Bagusat KG mod Hauptzollamt Berlin-Packhof, 112/79, Einkaufsgesellschaft der deutschen Konservenindustrie mbH mod Hauptzollamt Hamburg-Waltershof, og 113/79, Einkaufsgesellschaft der deutschen Konservenindustrie mbH mod Hauptzollamt Bad Reichenhall, Sml. s. 1159, 1171.

blev kasseret som værdiløse, og hvor det derfor var naturligt at anse ribber som tobaksaffald. Det gøres således gældende, at der ikke er taget hensyn til den i mellemtiden stedfundne tekniske udvikling (dette problem var der også spørgsmål om i sag 122/80 [13]), dvs. til, at ribber af tobaksblade i de sidste 30 år er blevet anvendt ved fremstillingen af det endelige produkt (hvilket utvivlsomt kan være relevant ved bedømmelsen af indholdet af begrebet »tobaksaffald«, selv om affald i Den Fælles Toldtarifs forstand ikke kun omfatter genstande *uden nogen som helst værdi*).

23. *b)* For den opfattelse, at der ikke ved den omhandlede kommissionsforordning er sket nogen overskridelse af de grænser, som følger af Den Fælles Toldtarif (der ikke indeholder nogen definition i nærværende henseende), taler dog klart visse andre forhold, som fremgår af Domstolens praksis.

24. *aa)* Jeg tænker her i første række på dommen i sagerne 69 og 70/76 [14], der vedrørte en vare bestående af frugtdele, som er et resultat af fremstillingen af frugtsaft. Det blev her antaget, at tarifering burde ske under kapitel 23 (restprodukter), ligesom det — hvad angår begrebet »frugter« (i kapitlerne 8 og 20 i Den Fælles Toldtarif) — ikke alene blev fremhævet, at de deraf omfattede varer skal kunne identificeres som frugtdele og være frugtbestanddele, der er genstand for en efterspørgsel, men herudover og navnlig, at begrebet »frugt« ikke kan udstrækkes så vidt, at man som frugter også kan betegne produkter, der savner den naturlige vares *væsentligste kendetegn*, og som ikke består af *væsentlige dele* af frugten (præmis 5).

25. Overfører man dette ræsonnement på spørgsmålet om tobak, kan man vanskeligt hævde, at *ribber* af tobaksblade i sig selv udviser de væsentligste kendetegn, som den naturlige vare har. Følgelig kan ribber ikke anses som tobak (herfor taler også, at man ikke kan fremstille cigaretter alene af ribber, idet ribber ved fremstillingen af cigaretter kun udgør en tilsætning på 15-20%). Hermed er kun den løsning tilbage at henføre ribber under den anden varegruppe i pos. 24.01 — som »tobaksaffald«.

26. *bb)* Af interesse er endvidere dommen i sag 90/83 [15], hvori der blandt andet var spørgsmål om begrebet »slagteriaffald, som ikke er bestemt til menneskeligt forbug«. Domstolen lagde her vægt på, hvad der måtte anses som værende »primærproduktet« fra slagtningen (dvs. hvad fremstillingsprocessen i første række tager sigte på), og det afgørende var værdiforholdet mellem dette »primærprodukt« og de andre samtidigt udvundne varer, som kunne finde anvendelse i andre industrier.

27. Hvis man i nærværende sag holder sig for øje, at tærskningen af tobak først og fremmest har til formål at udvinde bladvæv, som ved fremstillingen af cigaretter er af en meget større betydning end ribber, og tager man endvidere i betragtning, at værdiforholdet mellem bladvæv og ribber i almindelighed er 5: 1 (under den mundtlige forhandling talte Kommissionen endog om et værdiforhold på 12: 1), kan også dette, sammen-

13 — Dom af 19. november 1981 i sag 122/80, Analog Devices GmbH mod Hauptzollamt München-Mitte og Hauptzollamt München-West, Sml. s. 2781 ff.

14 — Dom af 15. februar 1977 i de forenede sager 69 og 70/76, firma Rolf H. Dittmeyer mod Hauptzollamt Hamburg-Waltershof, Sml. s. 231.

15 — Dom af 22. marts 1984 i sag 90/83, Michael Paterson m. fl. mod W. Weddel & Company Ltd m. fl., Sml. s. 1567 ff.

holdt med, hvad der fremgår af dommen i de forenede sager 69 og 70/76 (nemlig at også varer med nogen værdi kan være affald), kun lede til den slutning, at den af Kommissionen i den pågældende forordning anlagte vurdering ikke er åbenbart forkert, men tværtimod klart rigtig.

28. *c)* For rigtigheden af denne antagelse taler herudover to yderligere overvejelser, hvorimod man om det af Imperial Tobacco anførte kan sige, at det ikke er særligt overbevisende.

29. *aa)* Efter min opfattelse er det således bemærkelsesværdigt, at der i alle andre medlemsstater tilsyneladende gælder den tariferingspraksis, som Kommissionen finder korrekt (hvilket falder i tråd med, at repræsentanterne for samtlige medlemsstater — bortset fra Danmark og Irland, som undlod at stemme — i Nomenklaturudvalget tilsluttede sig Kommissionens udkast til forordning). Betydningen heraf kan ikke blot afvises med, at virksomhederne i de andre medlemsstater ikke i samme omfang som de britiske har en interesse i at importere fra lande, som præferencesystemet finder anvendelse på.

30. Det er endvidere værd at bemærke, at Den Fælles Toldtarif fra og med næste år vil blive udformet således, at pos. 24.01 vil blive opdelt i tre underpositioner (ikke strippet tobak, helt eller delvis strippet tobak samt tobaksaffald), hvilket — som påvist — må lede til den konklusion, at ribber af tobaksblade kun kan anses som tobaksaffald.

31. *bb)* Når Imperial Tobacco endvidere henviser til *de forklarende bemærkninger* til Den Fælles Toldtarif, der stammer fra 1983, og peger på de eksempler på tobaksaffald, der nævnes heri (og som ifølge sagsøgeren kun har ringe sammenhæng med ribber), kan man heroverfor ikke alene indvende, at de forklarende bemærkninger selvsagt kun indeholder en ikke-udtømmende liste over eksempler, men navnlig også, at de indeholder en helt generel henvisning til begrebet »tobaksaffald« i de tidligere nævnte (jfr. ovenfor punkt 21) forklarende bemærkninger til TSR-nomenklaturen, der på dette punkt er ganske utvetydige.

32. For så vidt Imperial Tobacco videre har henvist til *de almindelige tariferingsbestemmelser, punkt A, 3, a)* (»en position med mere specificeret varebeskrivelse skal foretrækkes for positioner med mere almindelig varebeskrivelse«), kan det heroverfor anføres, at dette ikke er relevant her, idet underpos. 24.01 A, som ifølge Imperial Tobacco indeholder en mere specificeret varebeskrivelse, netop kun angår tobak og ikke tobaks*affald.* Man kan således utvivlsomt ikke i denne almindelige tariferingsbestemmelse finde støtte for den opfattelse, at ribber fra tobaksblade af de tobakstyper, der er særligt nævnt i underpos. 24.01 A, også skal henføres under denne underposition — uanset spørgsmålet om betydningen af begrebet »affald«.

33. Når Imperial Tobacco derudover har gjort gældende, at man kun retteligt som affald kan betegne, hvad der resterer efter den samtidige anvendelse af bladvæv og ribber ved *fremstillingen af tobaksvarer,* hvorimod man ikke som affald kan anse, hvad der — således som det er tilfældet med ribber — anvendes ved fremstillingsprocessen for tobaksvarer, er der hertil ikke blot at sige, at Den Fælles Toldtarif ikke indeholder nogen overbevisende holdepunkter herfor, men også, at de forklarende bemærkninger til Den Fælles Toldtarif peger imod rigtigheden af denne opfattelse (idet der her tales om affald, som fremkommer ved *bearbejdning af tobaksblade,* hvorved menes tærsk-

ningen og ikke fremstillingen af det endelige produkt). — Endvidere bemærker jeg om dette spørgsmål, at det utvivlsomt savner grundlag at drage en modsætningsslutning fra udtalelsen i dommen i sag 90/83 (om anvendelse i *andre* industrier), for så vidt angår afgrænsningen af begrebet affald. At dette savner holdepunkter, fremgår af de i de forklarende bemærkninger til Den Fælles Toldtarif angivne eksempler på tobaksaffald, der netop angår varer — som f. eks. afklip — der kan anvendes i selve tobaksindustrien.

34. Selv om det i øvrigt må erkendes, at det — navnlig i henseende til præferencesystemet — kan forekomme mærkværdigt, at ribber behandles forskelligt, alt efter om de importeres som bestanddele af hele tobaksblade, eller om de adskilles fra bladene inden importen, må det imidlertid konstateres, at dette utvivlsomt følger af ordningen i henhold til Den Fælles Toldtarif, og også, at fænomenet ikke er noget, som kun optræder i forbindelse med tobak. En ændring af retstilstanden på dette område kan ikke ske gennem en fortolkning af Den Fælles Toldtarif, der er holdbar. Finder man, at der bør ske en ændring, må denne gennemføres i form af en anden udformning af præferencesystemet.

35. *d)* Det andet af de forelagte spørgsmål må herefter besvares således, at der ikke kan rejses tvivl om gyldigheden af Kommissionens forordning nr. 3517/84 med den begrundelse, at Kommissionen åbenbart har overskredet de beføjelser, den har på dette område.

C — Sammenfatning

Jeg skal herefter foreslå, at spørgsmålene fra High Court of Justice, Queen's Bench Division, besvares således:

36. »*a)* I henhold til forordning nr. 3517/84 skal ribber af tobaksblade henføres under underpos. 24.01 B, også selv om der for varen er blevet udstedt et ægthedscertifikat, som godtgør, at der er tale om 'flue-cured' Virginia-tobak.

37. *b)* Gennemgangen har intet frembragt, der kan lede til den antagelse, at nævnte kommissionsforordning er ugyldig som stridende mod ordlyden af Den Fælles Toldtarif.«